

הזוהר הקדוש (זוהר ח"ג רמ"ג ע"א) מייחס למשה רבינו את מידת הנצח. משה גם נקרא בפי כל ישראל 'משה רבינו', לפי שהוא הוריד תורה מן השמים ולימד אותה לכל ישראל. נוסף לכך, ייחסו רבותינו למשה רבינו גם את בחינת ה'דעת' (הגר"א בפירושו לספרא דצניעותא פ"א).

כל ג' הדברים הללו הם בעצם עניין אחד.

מידתו של משה רבינו היא ה'דעת'. משה רבינו זכה לדעת את כל התורה, ועל ידי ידיעת התורה הוא דבק בה' בכל מאודו. בכוח מידת הדעת היה משה מנהיגם של דור דעה - דור שכולם היו מחוברים לה' במחשבה תמידית בבוא באמצעות ידיעת התורה. משה רבינו הוציא את מידת יעקב מן הכוח אל הפועל.

מידתו של משה רבינו היא מידת ה'נצח', כיוון שמשה הוריד את התורה, שעל ידה זוכים ישראל לתחיית המתים - לחיי נצח. וכך ביארו חז"ל את הפסוק בישעיהו: "כי טל אורות טלך וארץ רפאים תפיל" (ישעיהו כ"ו, י"ט) - כל המשתמש באור תורה, אור תורה מחייהו, וכל שאין משתמש באור תורה, אין אור תורה מחייהו" (כתובות קי"א, ע"ב). כאשר טל התורה יורד, המתים קמים לתחייה - זוהי נצחיות.

נשמת היהודי כלהבת נר, כמו שכתוב (משלי כ', כ"ז): "נר ה', נשמת אדם". להבת הנר תמיד רוקדת ומתנועעת. כאשר האדם לומד תורה, נר נשמתו נדלק, והוא מתחיל לרקוד ולהתנועע. לימוד התורה הוא כהצתת הלהב בפתיל. זהו חיבור הנשמה לשורשה, ולכן היא מתנענעת. אין תפילת 'דום', לא קיים לימוד 'דום'. הנשמה מתחברת לשורשה וכל כולה מזדעזעת.

רק מי שיש בו נשמת ישראל, המוטענת בחסדו של אברהם, בפחדו של יצחק, ובאמת של יעקב. רק הוא מסוגל לקבל את הדעת של משה ולהתקשר עם הקב"ה על ידי התורה.

ככל שאתה מבין את עמקות לימוד התורה, נשמתך מתקשרת עם הקב"ה. ככל שאתה מתאמץ בלימוד התורה, אתה מדבק בקב"ה.

זאת הדבקות של הנשמה עם ה'.